

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoPr/5/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4124208252
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:4124208252.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a sudkýň JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Denisy Šaligovej, v spore žalobcu: A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. C. XXXX/XX, XXX XX D. - E. F. A., zastúpený: JUDr. Ing. Peter Lyžičiar, advokát so sídlom Svätoplukovo nám. 1/B, 949 01 Nitra, IČO: 52 334 490, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, o zaplatenie nemajetkovej ujmy 6 912,19 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti výroku I. a III. rozsudku Okresného súdu Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“) zo dňa 3. júla 2025 pod č.k. 9Cpr/5/2024-179 (ďalej „rozsudok súdu prvej inštancie“), takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom I. a III. výroku p
o t v r d z u j e .
- II. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 500 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Druhým výrokom rozhodol tak, že vo zvyšku žalobu zamietol a tretím výrokom priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil s poukazom na ustanovenia čl. 7 ods. 2, 5, čl. 19 ods. 1, 2, čl. 36 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 24 Všeobecnej deklarácie ľudských práv, § 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 100 ods. 1, § 101, § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zákon číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 85 ods. 1, 2, § 86 ods. 1, 2, 3, 4, § 91 ods. 1, 2, 3, § 92 ods. 1, 2 zákona č. 315/2001 Z.z. o hasičskom a záchrannom zbere (ďalej len zákon číslo 315/2001 Z.z.), čl. 1 bod 2, 3, čl. 2 bod 1, 2, čl. 6, čl. 16 písm. b), čl. 17 bod 3 písm. iii) smernice 2003/88/ES, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku (zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“) a judikatúru Súdneho dvora Európskej únie.

1.2. Uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 01. 08. 2024 sa žalobca voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 6 912,19 eura titulom nemajetkovej ujmy. Predmetom sporu je nárok na náhradu škody (nemajetkovej ujmy), ktorá bola spôsobená porušením práva európskej únie, konkrétne v dôsledku prekročenia maximálne stanoveného týždenného pracovného času, ktorý je upravený v článku 6 písm. b) smernice č. 2003/88/ES a to v žalovanom období od júla 2021 do júna 2024, pretože označená smernica nebola transponovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky správne, následkom čoho sa neaktívna časť služobnej pohotovosti žalobcu ako príslušníka hasičského zboru nezapočítavala do fondu jeho pracovného času. Z úradnej povinnosti skúmal splnenie procesných podmienok. V prípade právomoci dospel k záveru, že predmetný spor má súkromnoprávny charakter a právomoc je daná s poukazom na § 3 CSP, keďže neexistuje žiadny iný orgán disponujúci kompetenciou zverenou ústavnými normami, resp. zákonom na rozhodnutie o práve žalobcu na náhradu škody voči štátu z titulu

porušenia práva EÚ. V podmienkach Slovenskej republiky jedine súd, ako orgán ochrany a aplikácie práva, disponuje právomocou vo veci konať a rozhodnúť o podanej žalobe. Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že spory o náhradu škody spôsobenej porušením práva Európskej únie medzi jednotlivcom a štátom majú rozhodovať príslušné vnútroštátne súdy.

1.3. V danej veci je daná i miestna príslušnosť s poukazom na § 19 písm. b/ CSP. K zásahu do práv žalobcu prišlo postupom žalovanej v priamej súvislosti s výkonom štátnej služby ako príslušníka hasičského a záchranného zboru, ktorý vykonáva štátnu službu v Selenci t.j. v územnom obvode Okresného súdu Nitra. Žalobca sa v rámci miestnej príslušnosti danej na výber rozhodol podať žalobu na Okresný súd Nitra, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá nárok na náhradu škody. Žalobca v žalobe uviedol, že si neuplatňuje mzdový nárok, ale domáha sa náhrady škody (nemajetkovej ujmy) spôsobenej porušením únieového práva. Rovnako tvrdil, že aktívna a pasívna vecná legitímácia strán sporu je zachovaná. Aktívne vecne legitimovaným subjektom v sporoch o náhradu spôsobenej škody (nemajetkovej ujmy) v dôsledku zásahu do osobnostných práv porušením práva Európskej únie je aj jednotlivec (fyzická osoba), preto súd prvej inštancie nemal pochybnosti o aktívnej legitímácii žalobcu s poukazom na judikatúru súdneho dvora. Činnosť hasičskej služby patrí do pôsobnosti smernice 89/391/EHS, pričom aj Súdny dvor EU v rozsudku C-518/15 prijal záver, že na uvedené činnosti hasičského zboru, pokiaľ sú vykonávané za obvyklých podmienok v súlade s poslaním zvereným príslušnej službe, sa má uplatniť aj smernica 2003/88/ES. Pasívna vecná legitímácia svedčí žalovanému subjektu. V prípade nesprávneho prebratia smernice je pasívne legitimovaný vždy štát, ktorý zodpovedá za náhradu škody (nemajetkovej ujmy) takýmto postupom spôsobenej. Za Slovenskú republiku, ktorá je tak vecne pasívne legitimovaným subjektom v konaní o náhradu škody pre nesprávnu transpozíciu smernice 2003/88/ES, koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako ústredný orgán štátnej správy, do ktorého pôsobnosti patrí Hasičský a záchranný zbor SR.

1.4. Žalobný nárok súd prvej inštancie nepovažoval ani z časti za premlčaný. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je právo majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Začiatok plynutia premlčacej doby pri náhrade nemateriálnej ujmy je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. K ujme na právach žalobcu dochádzalo každým kalendárnym mesiacom za žalované obdobie práve tým, že nebol dodržaný (maximálny) limit pracovného času stanovený podľa čl. 6 písm. b) smernice 2003/88/ES. Žalobca mohol uvedené porušenie predmetného článku za mesiac júl 2021 zistiť až po uplynutí tohto mesiaca, preto právo na náhradu nemajetkovej ujmy bolo možné uplatniť najskôr v prvý deň mesiaca nasledujúceho, teda dňa 01. 08. 2021, pričom žaloba bola podaná na súd dňa 01. 08. 2024, v rámci trojročnej premlčacej doby, preto nárok premlčaný nie je.

1.5. Právo na náhradu škody, spôsobenej porušením práva únie, patrí medzi všeobecné zásady komunitárneho práva, vyplývajúce priamo z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, bez ohľadu na vnútroštátnu právnu úpravu a odráža základné vlastnosti komunitárneho práva (únieového práva) - zásadu prednosti a priameho účinku, ako aj povinnosť vnútroštátnych orgánov aplikovať normy komunitárneho práva "ex off". Každý vnútroštátny súd musí rešpektovať prednosť únieového práva pred vnútroštátnym právom a nemôže sa zbaviť povinnosti uprednostniť únieovú normu pred vnútroštátnou normou. Súd tak nepochybne mal právomoc posudzovať súlad zákona č. 315/2001 Z.z. o Hasičskom a záchrannom zbore so smernicou 2003/88/ES.

1.6. Považoval za preukázané, že došlo k porušeniu článku 6 písm. b/ smernice 2003/88/ES, pretože žalovaná, ktorá je členským štátom Európskej únie, neprijala všetky potrebné opatrenia prostredníctvom príslušnej právnej úpravy (t.j. netransponovala úplne komunitárne právo) tak, aby priemerný pracovný čas žalobcu pre obdobie každých siedmich dní, vrátane nadčasov, neprekročil maximálny, komunitárnym právom stanovený limit, 48 hodín. Článok 6 písm. b/ smernice priznáva pracovníkom právo na priemerný týždenný pracovný čas vrátane nadčasov v rozsahu 48 hodín. Toto ustanovenie smernice má priamy účinok, keďže priznáva jednotlivcom práva, ktoré môžu priamo uplatniť v konaní pred vnútroštátnymi súdmi. Z právnej úpravy zákona č. 315/2001 Z.z. a na ňu nadväzujúcej aplikačnej praxe je zrejmé, že maximálny priemerný prípustný pracovný čas 48 hodín týždenne nerešpektuje. Ustanovenie článku 6 písm. b/ smernice nebolo do právneho poriadku Slovenskej republiky prebraté správne, pretože umožňuje, aby priemerný týždenný pracovný čas žalobcu, vrátane nadčasov, presiahol 48 hodín, keď sa do pracovného času v rozpore s čl. 2 ods. 1 smernice 2003/88/ES nezapočítava čas služobnej

pohotovosti. V konaní bolo preukázané, že za sporné obdobie (júl 2021 až jún 2024), ktoré je predmetom sporu, opakovane dochádzalo k tomu, že priemerný týždenný služobný čas žalobcu presahoval hranicu 48 hodín. Uvedené porušenie práva možno považovať za závažné, keď porušenie článku 6 písm. b/ predmetnej smernice je porušením jasnej a konkrétnej normy Európskej únie, ktorá, pokiaľ ide o hornú hranicu priemerného týždenného pracovného času, neponecháva členským štátom priestor na voľnú úvahu. Zároveň ide o porušenie práva, ktoré je v zjavnom rozpore s judikatúrou súdneho dvora (rozsudok C-429/09). Smernica ukladá členským štátom povinnosť stanoviť 48 hodinovú hranicu pre priemerný týždenný pracovný čas, v súvislosti s ktorou je výslovne stanovené, že zahŕňa nadčasy a v žiadnom prípade sa nemožno od nej odchýliť, pokiaľ ide o také činnosti, ako je činnosť hasičov, o ktorú ide v predmetnej veci. Slovenskej republike vyplýva povinnosť dosiahnuť cieľ sledovaný smernicou, a to formou prijatia transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice prebraté tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná, aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť a aby sa prebratím smernice do vnútroštátneho práva dosiahol stav, ktorý je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť v členskom štáte. Článok 6 písm. b/ Smernice 2003/88/ES jednoznačne stanovuje, že priemerný pracovný čas pre každé obdobie siedmich dní vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín, čo transponované do nášho právneho poriadku nebolo.

1.7. Súdny dvor vo viacerých svojich rozhodnutiach ako napr. C-397/01 Pfeiffer a C-437/05 Vorel opakovane zdôrazňoval, že čas pracovnej pohotovosti na pracovisku je potrebné v celom rozsahu zahrnúť do výpočtu maximálneho denného alebo týždenného pracovného času a pracovná pohotovosť vykonávaná pracovníkom v režime fyzickej prítomnosti v zariadení zamestnávateľa sa považuje ako celok za pracovný čas nezávisle od toho, akú prácu skutočne vykonáva. Osobitne v prípade hasičov Súdny dvor potvrdil, že pracovný čas zodpovedajúci pracovnej pohotovosti a pohotovostnej službe, počas ktorých je dotknutý pracovník fyzicky prítomný na pracovisku, je súčasťou pojmu pracovný čas a nesmie prekročiť maximálny týždenný pracovný čas ustanovený smernicou 2003/88/ES (rozhodnutie C-429/09, C-52/04). Nakoľko žalobca musí byť počas výkonu služobnej pohotovosti k dispozícii zamestnávateľovi na pracovisku, celý čas služobnej pohotovosti je potrebné započítať do pracovného času žalobcu. Smernica 2003/88/ES bola do našej právnej úpravy prebratá zákonom č. 315/2001 Z.z. o Hasičskom a záchrannom zbore, čo vyplýva z prílohy č. 4 bod 5. Táto právna úprava zahrnutá v zákone č. 315/2001 Z.z. však nie je v súlade s právom Európskej únie, keď z úpravy ako aj z praktickej aplikácie nemožno vyvodiť, že by služobná pohotovosť hasičov vykonávaná v mieste výkonu služby bola považovaná za súčasť ich služobného času a práve v tejto skutočnosti spočíva rozpor slovenskej právnej úpravy s právom Európskej únie. Slovenská právna úprava v zákone č. 315/2001 Z.z. o hasičskom a záchrannom zbore umožňuje zamestnávateľovi, resp. služobnému úradu rozvrhnúť príslušníkovi zboru služobný (pracovný) čas tak, že tento presiahne maximálnu hranicu, stanovenú v čl. 6 písm. b/ Smernice. Slovenská republika ako členský štát EÚ v súlade s potrebou chrániť bezpečnosť a zdravie pracovníkov, konkrétne príslušníkov Hasičského a záchranného zboru, neprijala opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie požiadavky, aby nebola prekročená maximálna hranica priemerného týždenného pracovného času.

1.8. Ako ďalší predpoklad zodpovednosti skúmal súd prvej inštancie existenciu škody (nemajetkovej ujmy) na strane žalobcu, spočívajúcej v porušení práva žalobcu na smernicou stanovený maximálny pracovný čas v rozsahu 48 hodín. Mal preukázané, že maximálne stanovený rozsah pracovného času 48 hodín týždenne v prípade žalobcu, bol prekročený. Vychádzal z výplatných pásov žalobcu a prehľadu odpracovaných hodín, určenej služobnej pohotovosti a priemerného pracovného času. Žalobca realizoval výkon práce nie len nad rámec určeného služobného času 40 hodín týždenne (§ 85 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z.z.), ale zjavne aj nad rámec maximálne prípustného pracovného času 48 hodín týždenne, vyplývajúceho zo smernice 2003/88/ES. Preto považoval zásah do osobnostných práv žalobcu a to najmä práva na ochranu zdravia, odpočinok a rodinný život, za preukázaný. V dôsledku tohto zásahu vznikla žalobcovi škoda (ujma) a to neumožnením čerpať voľný čas v takom rozsahu, na ktorý by mal mať na základe správneho transponovania smernice nárok.

1.9. K námietke žalovanej, aby bol maximálny pracovný čas žalobcu počítaný v referenčných šesť mesačných obdobiach (respektíve 4 alebo 12 mesačných) uviedol, že smernica 2003/88/ES v čl. 16 písm. b/ umožňuje členským štátom ustanoviť referenčné obdobia nepresahujúce štyri mesiace, avšak bolo potrebné, aby bolo prevzaté do nášho právneho poriadku. Zo zákona č. 315/2001 Z.z. nevyplýva, že by bolo prevzaté a že by bolo možné maximálny týždenný pracovný čas dodržiavať v rámci referenčného

obdobia štyri mesiace, resp. aj v dlhšom období. Poukázal pritom na rozsudok Súdneho dvora C-254/18. Naša právna úprava obsiahnutá v Zákone o záchranom a hasičskom zbore neobsahovala v rozhodnom čase (v žalovanom období) žiadne mechanizmy, ktoré by zabezpečili, že nebude prekročovaný 48 hodinový týždenný pracovný čas v každom období dvoch po sebe nasledujúcich referenčných období. Ustanovenie § 86 zákona č. 315/2001 Z.z. sa týka nerovnomerného rozvrhnutia služobného času (na obdobie šiestich mesiacov), avšak uvedené nesúvisí s maximálnym obmedzením týždenného pracovného času podľa smernice, teda nejde o určenie referenčného obdobia v súvislosti s priemernou maximálnou dĺžkou týždenného pracovného času. Až na základe novely účinnej od 01. 11. 2024 bolo do zákona transponované referenčné obdobie šesť mesiacov.

1.10. Súd prvej inštancie postup žalobcu, ktorý pri prepočte skutočne odpracovaných hodín vychádzal z fondu pracovného času, považoval za správny. Podľa § 85 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z.z. sa štátna služba vykonáva v služobnom čase a ustanovenie § 97 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z.z. explicitne vymedzuje, ktoré časy sa posudzujú ako vykonávanie štátnej služby. Ide o časy, kedy je neprítomnosť príslušníka ospravedlnená a nemusí si absenciu výkonu štátnej služby nahrádzať. Do fondu pracovného času sa započítava aj dovolenka, čas neprítomnosti z dôvodu PN (úraz alebo choroba) a pod. Pri zohľadnení odpracovaných hodín vychádzal práve z takto definovaného fondu pracovného času. Až od 01. 11. 2024 bol do ustanovenia § 97 doplnený odsek 3, ktorý upravil časy, ktoré sa na účely výpočtu priemerného týždenného služobného času neposudzujú ako výkon štátnej služby ale ako čas odpočinku. Medzi takéto časy patrí napr. aj dovolenka, ktorú už nie je možné započítavať do priemerného pracovného času, avšak predmetom konania je obdobie od 07/2021 do 06/2024, teda ešte pred 01. 11. 2024. Právna úprava vyššie označeného zákona neobsahuje žiadne intertemporálne ustanovenia, v zmysle ktorých by bolo potrebné aplikovať právnu úpravu aj na právne vzťahy so spätnou účinnosťou. Preto vychádzal z fondu pracovného času, ktorý bol uvedený vo výplatných páskach, ako aj vo výpise, ktorý predložila žalovaná (výpis z dochádzkového systému SAP). Medzi páskami a výpisom zo SAP sú minimálne rozdiely, avšak svedčiacie pre rovnaký záver o dôvodnosti žalobného návrhu.

1.11. Súd prvej inštancie dospel k názoru, že bola splnená aj podmienka príčinnej súvislosti medzi porušením práva členským štátom Európskej únie a vznikom ujmy u jednotlivca, keď v príčinnej súvislosti s porušením práva zo strany žalovanej došlo u žalobcu k vzniku škody (nemajetkovej ujmy), a to v dôsledku zásahu do jeho práva na ochranu zdravia v zmysle článku 40 Ústavy SR a tiež v dôsledku zásahu do práva žalobcu na súkromie a rodinný život v zmysle článku 19 ods. 2 Ústavy SR, keďže žalobca reálne musel odpracovať viac hodín ako bol povinný v zmysle smernice, a to na úkor svojich blízkych ako aj seba, pričom musel tráviť čas v práci a prichádzal o čas, ktorý by chcel a mohol venovať rodine, priateľom, svojim záľubám, resp. iným aktivitám, ktoré nesúvisia s pracovným zaradením žalobcu.

1.12. Nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy je nárokom "sui generis", ktorý má svoj základ v záväzkoch žalovanej voči Európskej únii a nie vo vnútroštátnom práve. Smernica neobsahuje ustanovenia o práve na náhradu škody v prípade jej porušenia a ani v právnom poriadku Slovenskej republiky neexistuje výslovná úprava, ktorá by riešila právo jednotlivcov na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) spôsobenej porušením únieového práva. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-470/03, A.G.M. - COS.MET Srl, zo dňa 17. 04. 2007, ktorý uviedol, že náhrada škody členskými štátmi, ktorú spôsobili jednotlivcom porušením práva Spoločenstva, musí byť primeraná vzniknutej ujme. V prípade, že v tejto oblasti neexistujú ustanovenia na úrovni Spoločenstva, je na vnútroštátnom právnom poriadku každého členského štátu, aby stanovil kritériá umožňujúce určiť rozsah náhrady. Analogicky tak postupoval podľa ustanovení slovenského právneho poriadku, ktoré upravujú ochranu osobnostných práv a s tým spojený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v prípade zásahu do osobnostných práv. Aplikoval ustanovenia § 11 a 13 Občianskeho zákonníka v spojení s § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

1.13. Dospel k záveru, že bol preukázaný neoprávnený zásah do práva žalobcu, spočívajúceho v prekročení maximálne prípustného času (48 hodín týždenne), k čomu prichádzalo počas celého žalovaného obdobia (07/2021 až 06/2024) a v dôsledku nerešpektovania smernice 2003/88/ES vznikla žalobcovi ujma, keďže prišiel o hodiny voľného času, ktoré, vzhľadom na výkon svojho celospoločensky potrebného a nevyhnutného povolania, mohol tráviť aj inak, napríklad venovať sa svojej manželke, rozvíjať rodinné vzťahy, ako aj vzťahy s priateľmi, aktívnou, ako aj pasívnou formou relaxu, respektíve vykonávaním svojich záľub a záujmov. Strata času spôsobená absenciou úplnej transpozície smernice

do právneho poriadku Slovenskej republiky, nie je reparaovateľná. Už len samotná strata voľného času sama o sebe predstavuje ujmu na strane žalobcu, pretože v rozpore so zákonom a komunitárnym právom stanoveného maximálneho limitu pracovného času 48 hodín týždenne musel žalobca za žalované obdobie stráviť navyše 316 hodín v práci. Aj keď žalobca nemusí byť aktívny počas trvania služobnej pohotovosti, nič to nemení na skutočnosti, že musí byť v stave "vyššej" bdlosti, aby bol pripravený na okamžité a bezodkladné plnenie si svojich pracovných povinností, aby mohol včas realizovať výjazd. Práca príslušníka hasičského a záchranného zboru je nepochybne psychicky aj fyzicky náročná, čo si vyžaduje aj dlhšiu dobu regenerácie pracovných síl, ktorá je nevyhnutná k tomu, aby sa udržoval v dokonalej fyzickej a psychickej kondícii. Ak je pre výkon povolania hasiča potrebná zdravotná spôsobilosť kvalifikačného stupňa "A", ktorú si musí permanentne udržiavať, čo sa preveruje pravidelnými lekáorskými prehliadkami, je nevyhnutné, aby v čase mimo výkonu práce svoj voľný čas venoval predovšetkým svojej regenerácii formou aktívneho a pasívneho odpočinku, avšak v takom prípade mu na ostatné aktivity, vrátane času venovanému rodine a priateľom, zostáva už len zvyšný voľný čas, ktorý je ponížený práve o ten rozsah času, ktorý nad rámec maximálneho limitu 48 hodín týždenne, venuje práci. Žalobca je tak nepochybne ukrátený na svojom voľnom čase, čo sa zákonite musí prejavíť na jeho zdraví. Žalobca trpí zvýšenou únavou, nedostatkom plnohodnotného kvalitného spánku, nedostatkom času na vlastnú regeneráciu, psychohygienu ako aj relax v kruhu svojej rodiny, blízkych a priateľov.

1.14. Vzhľadom na preukázaný zásah do osobnostných práv žalobcu a to práva na ochranu zdravia, práva na primeraný odpočinok po práci a práva na súkromie a rodinný život a s prihliadnutím na charakter nároku a trvanie zásahu by morálna satisfakcia nebola postačujúca na zmiernenie následkov vzniknutých neoprávneným zásahom. Je daný nárok na priznanie nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože práve peňažná náhrada je spôsobilá odškodniť ujmu spôsobenú žalobcovi, čím sa môže zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu. Pokiaľ ide o výšku peňažnej náhrady, konštatoval, že matematický výpočet nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu nie je možné akceptovať. Posúdenie výšky nemajetkovej ujmy je totiž výsledkom voľnej úvahy súdu, pričom súd je povinný prihliadať na kritériá stanovené zákonom, t.j. na okolnosti, za ktorých k ujme došlo, závažnosť ujmy a v neposlednom rade je potrebné vykonať aj porovnanie s obdobnými prípadmi tak, aby bola zachovaná konzistentnosť rozhodovania sudcov a eliminovanie príliš veľkého rozptylu pri voľnej úvahe. Stav odporujúci smernici pretrvával dlhodobo, čo spôsobilo ujmu príslušníkom hasičského a záchranného zboru, ktorí sa svojich nárokov domáhajú súdnou cestou už od roku 2015. Zásah trval tri roky (obdobie od 07/2021 – 06/2024). I keď ide o menej závažný zásah v porovnaní so zásahom do práv pozostalých v prípade obetí trestných činov, alebo zásahom do života, zdravia a práva na rodinný život v dôsledku usmrtenia blízkej osoby pri dopravnej nehode atď., nič to nemení na závere súdu prvej inštancie priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá ale musí byť primeraná spôsobenej ujme. Prihliadol na rozhodnutia súdov v konaniach, v ktorých uplatnený nárok vyplýval z rovnakého právneho stavu a porovnateľného skutkového stavu. Súd priznávali žalobcom sumy od 4 000 do 7 800 eur, resp. od 1 500 do 2 500 eur. Okresný súd Nitra v obdobných prípadoch priznáva náhradu vo výške cca 2 000 -2 500 eur.

1.15. Súd prvej inštancie na základe zohľadnenia vyššie uvedených kritérií dospel k záveru, že v danom prípade žalobca vykonával funkciu hasiča - záchránára 14 rokov. Má manželku, ktorá prechádza vážnym ochorením a vyžaduje si jeho pomoc a podporu, avšak žalobca sa jej nemohol venovať v takom rozsahu, ako by bolo potrebné. Pre nedostatok času sa vzdal, alebo obmedzil svoje záľuby, permanentne trpí nedostatkom odpočinku, keď plnohodnotný spánok nahrádza tzv. spánkom "na jedno oko". Všetky tieto skutočnosti majú nepochybne negatívny vplyv na zdravie, duševnú pohodu a plnohodnotný rozvoj rodinných a priateľských väzieb. Konštatoval preto, že za primeranú nemajetkovú ujmu možno považovať sumu 2 500 eur, ktorá zodpovedá charakteru nároku, okolnostiam prípadu a nijakým spôsobom nevybočuje z náhrad nemajetkovej ujmy, ktoré boli priznané súdmi v iných obdobných prípadoch. Vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.16. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že žalobca bol v konaní úspešný čo do základu nároku, aj keď nie čo do priznanej výšky nároku. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd rozlišuje, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje to, že do práva žalobcu bolo zasiahnuté a výška ujmy je už iba nadväzujúca na priznané právo žalobcu, pričom jej výška závisí od úvahy súdu. V konaní, kedy je výška priznanej sumy závislá od úvahy súdu, sa žalobca považuje za procesne úspešného, ak mu bola priznaná aspoň

časť nároku, čo znamená že čo do základu bol úspešný. Súd preto úspešnému žalobcovi, ktorému bol priznaný nárok na nemajetkovú ujmu, priznal nárok na náhradu trov v rozsahu 100% proti neúspešnej žalovanej. O výške trov rozhodne vyšší súdny úradník podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia, pričom bude vychádzať z priznanej sumy.

2.1. Žalovaná podala proti výroku I. a III. napadnutého rozsudku odvolanie v zákonnej lehote z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, písm. f/ a písm. h/ CSP a navrhla napadnutý rozsudok zmeniť, žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť a priznať jej nárok na náhradu trov konania. Uviedla, že v súlade s ustanovením § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov je oslobodená od súdnych poplatkov.

2.2. Namietala nezákonnosť napadnutého rozsudku spočívajúcu už v jeho úvodnom stanovení predmetu sporu konania. Predmetom sporu nemala byť náhrada nemajetkovej ujmy podľa ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ale akýsi nárok žalobcu „sui generis“ za obdobie od júla 2021 do júna 2024 (vrátane), v ktorom mu mala byť spôsobená nemajetková ujma prekročením maximálneho limitu týždenného pracovného času, stanoveného článkom 6 písm. b/ Smernice. Súd tak pochybil pri právnom posúdení veci. Zmluva o fungovaní Európskej únie a ani judikatúra Súdneho dvora EÚ nevyžaduje od členských štátov, aby konkrétne ustanovenia smerníc boli transponované doslovne, pričom rovnako nevyžadujú, aby tieto boli transponované iba do jedného zákonného aktu. Je teda potrebné skúmať vnútroštátny právny poriadok ako celok spoločne aj s podzákonnými predpismi, keďže aj správne opatrenia môžu predstavovať transpozíciu smerníc.

2.3. Súd prvej inštancie sa rozsiahlo zaoberal otázkou pracovného času v prípade služobnej pohotovosti, avšak svoje závery nesprávne aplikoval na predmet sporu. Nesprávne sa vysporiadal s otázkou správnosti transpozície ustanovení Smernice do zákona č. 315/2001 Z. z. a následne nesprávne vymedzil predmet sporu, ktorý môže predstavovať iba zásah do vnútornej sféry žalobcu (nemajetkovú ujmu), o ktorú údajne aj sám žalobca žiadal. Povinnosťou súdu bolo zistiť, či skutočne žalobca odpracoval viac ako 48 hodín týždenne v priemere za referenčné obdobie, prihliadnuť na rozsah prekročenia (ak by bolo zistené) a na okolnosti prípadného zásahu a následne zistiť rozsah nemajetkovej ujmy a ustáliť výšku jej náhrady. Až v prípade, ak zistí prekročenie maximálneho priemerného týždenného pracovného času u žalobcu, môže sa zaoberať otázkou výšky náhrady škody, resp. nemajetkovej ujmy a teda nemožno vychádzať len z článku 2 Smernice, teda že sa služobná pohotovosť nezapočítava do fondu pracovného času (ide o pracovnoprávnu otázku, ktorá nie je predmetom tohto sporu). K skúmaniu prekročenia maximálneho priemerného pracovného času žalobcu uviedol, že povinnosťou súdu bolo zistiť, či žalobca skutočne odsľúžil viac ako mu § 85 ods. 9 Zákonníka práce povoľuje. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil pojem „pracovný čas“, nakoľko vychádzal iba z § 97 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z., ktorý jednak nemal ani aplikovať a zároveň ho aj nesprávne vyložil a aplikoval. Neprihliadol ani na judikatúru Súdneho dvora EÚ týkajúcu sa času odpočinku, pričom sám poukazoval na rovnakú judikatúru SD EÚ, no prihliadol iba na niektoré jej časti, ktoré boli v prospech žalobcu.

2.4. Súd prvej inštancie síce uviedol, že referenčné obdobie navrhované žalovanou (šesť mesiacov) nebolo transponované do vnútroštátneho právneho poriadku, preto nemožno prihliadať na jej námietku. Následne však stanovil referenčné obdobie na kalendárne mesiace - t. j. na obdobie 12 mesiacov. V tomto rozsahu sa stotožnila s názorom súdu prvej inštancie. Ak by súd prvej inštancie správne posúdil otázku pracovného času žalobcu, tak by prepočty v bode 48. rozsudku boli rozdielne, pričom by vykazovali, že žalobcove právo porušené nebolo.

2.5. Odvolateľka sa nestotožnila ani s názorom súdu, ktorý sumu 2 500 eur považoval za dostatočnú a primeranú náhradu nemajetkovej ujmy. Rozsudok v tomto smere označila za nezrozumiteľný a nepreskúmateľný. Uviedla, že z výsluchu žalobcu, ako dôkazného prostriedku, nebolo možné mať za nepochybne preukázané, že by jeho pracovný čas hasiča v rozhodnom období mal skutočne negatívny dopad na súkromný a rodinný život alebo na jeho zdravie, resp. že by sa tým zasiahlo do jeho osobnostných práv. Z výsluchu žiadne negatívne následky na fyzickom a psychickom stave preukázané neboli. Naopak, pri výsluchu uviedol, že jeho zdravotný stav je veľmi dobrý. Žalované obdobie spadá do času mimoriadnej situácie vyhlásenej vládou SR od 12. 03. 2020 z dôvodu ohrozenia verejného zdravia II. stupňa v dôsledku ochorenia COVID-19, ktorá bola odvolaná až 15. 09. 2023 ku 6:00 hod. uznesením vlády SR č. 446 zo dňa 13. 09. 2023. Konajúce súdy sa s predmetnou skutočnosťou nezaoberali.

Namietala, že súd iba všeobecne skonštatoval, že žalobca stratil čas, a teda mu bolo zasiahnuté do práva na súkromie a práva na rodinný život, ako aj práva na ochranu života a zdravia, avšak bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia. Nie je pravda, že by žalobca stratil 316 hodín. Nestotožnila sa ani s konštatovaním ohľadom náročnosti práce hasiča a potreby dlhšej fyzickej a psychickej kondície, túto prácu si žalobca vybral sám, a po každej zmene má 48 hodín na odpočinok.

2.6. Odôvodnenie obsahuje množstvo pochybení, od vnútorných rozporov, cez nedostatočne odôvodnené závery, nesprávne vyjadrený počet údajne stratených hodín času odpočinku žalobcu, nezodpovedanie relevantných otázok, nesprávne stanovenie spôsobu prepočtu pracovného času, nevyjadrenie sa k relevantným dôkazom a zisteniam z nich, nedostatočne odôvodnenú primeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy, len všeobecne a právne nekorektne zamietnuté námietky a množstvo ďalších väd. Poukázala na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré zaujali názor k pojmu pracovný čas a fond pracovného času.

3.1. Žalobca sa k odvolaniu písomne vyjadril podaním zo dňa 06. 10. 2025 a uviedol, že s tvrdeniami žalovanej v celom rozsahu nesúhlasí. Súd sa správne vysporiadal s použiteľnosťou údajov z fondu pracovného času. Poukázal aj na to, že zákonodarca až novelou účinnou od 01. 11. 2024 do zákona o HaZZ doplnil odsek 3 a upravil, že napr. dovolenku nie je možné započítavať do priemerného pracovného času, čo vzhľadom na vnútornú logiku uvedeného ustanovenia potvrdzuje nevyhnutnosť v prípade absencie tejto úpravy (odseku 3), tam uvedený čas do priemerného pracovného času zahrnúť. Je iracionálne, aby žalovaná pristúpila k zmene právnej úpravy (doplnením ods. 3 do ust. § 97 Zákona o HaZZ od 01. 11. 2024, resp. doplnením ods. 3 do ustanovenia § 85 Zákona o HaZZ od 01. 07. 2025), keby táto už dávno predtým riadne reflektovala požiadavky Smernice. Taktiež je nelogické, aby pri vytváraní ID plachiet nevykonávala žiadne korekcie pracovného času, a vychádzal z ust. § 97 ods. 1 Zákona o HaZZ, avšak následne pod ťarchou súdnych konaní pristupuje k inému postupu. Až uvedenou novelou zákonodarca splnil požiadavku Smernice 2003/88/ES, aby sa do priemerného týždenného služobného času započítavala aj služobná pohotovosť.

3.2. Z jednotlivých ID plachiet vyplýva, že aj žalovaná do odpracovaných hodín žalobcu započítavala aj dovolenky, návštevu lekára, sprevádzanie rodinného člena lekárovi, rehabilitácie a pod. (napr. ID plachty za mesiac 8/2021, 11/2021, 10/2021, 11/2021, 1/2022, 3/2022, 5/2022, 7/2022, 8/2022, 9/2022, 10/2022, 1/2023, 3/2023, 4/2023, 1/2024, 6/2024 a mnohé iné kde sa do odpracovaných hodín zohľadnila aj dovolenka žalobcu - DOV, DOD, resp. plachty za mesiac 2/2022, kde sa do odpracovaných hodín zohľadnila aj návšteva lekára - LEK).

3.3. Vyjadrenie žalovanej, ktoré popierajú vyššie uvedenú právnu logiku považoval za nesprávne aj z toho dôvodu, že je priam iracionálne, aby pristúpila k zmene právnej úpravy doplnením ods. 3 do ust. § 97 Zákona o HaZZ od 01. 11. 2024, resp. doplnením ods. 3 do ust. § 85 Zákona o HaZZ od 01.07.2025), keby táto už dávno predtým riadne reflektovala požiadavky Smernice. Je nelogické, aby žalovaná pri vytváraní ID plachiet nevykonávala žiadne korekcie pracovného času, a vychádzala z ust. § 97 ods. 1 Zákona o HaZZ, avšak následne pod ťarchou súdnych konaní pristupuje k inému postupu. K použiteľnosti údajov z fondu pracovného času, ktoré sú riadne premietnuté vo výplatných páskach ako aj evidencii z dochádzkového systému SAP sa vyjadrili odvolacie súdy SR, na ktoré poukázal. Žalovaná namietala nesprávny výklad referenčných období, a následne predkladá vlastný výpočet priemerného pracovného času žalobcu za 12 mesačné obdobia. Uviedol, že ustanovenie § 366 CSP vymedzuje zákaz novôt v odvolacom konaní, a teda akékoľvek nové prepočty uvádzané v odvolacom konaní nie sú prípustným dôkazom ani tvrdením. Právny záver o použiteľnosti referenčných období v bode 49. považoval za správny s poukazom na rozsudok Súdného dvora C-254/18. Ustanovením § 86 Zákona o HaZZ bolo do právnej úpravy SR prevzaté ustanovenie o referenčných obdobiach, toto sa týka nerovnomerne rozvrhnutého služobného času, avšak nijak nesúvisí s maximálnym obmedzením týždenného pracovného času podľa smernice. Naša právna úprava obsiahnutá v Zákone o HaZZ neobsahovala v rozhodnom čase (v žalovanom období, ani v čase doručenia žaloby) žiadne mechanizmy, ktoré by zabezpečili, že nebude prekročovaný 48 hodinový týždenný pracovný čas v každom období dvoch po sebe nasledujúcich referenčných období. Ustanovenie § 86 Zákona o HaZZ sa síce týka nerovnomerného rozvrhnutia služobného času (na obdobie šiestich mesiacov), avšak uvedené nesúvisí s maximálnym obmedzením týždenného pracovného času podľa Smernice, teda nejde o určenie referenčného obdobia v súvislosti s priemernou maximálnou dĺžkou týždenného pracovného

času. Právne irelevantná je aj námietka žalovanej o možnosti rozširovania referenčných období až na 6 mesiacov, pretože podľa čl. 19 Smernice ide iba o možnosť výnimky.

3.4. Mal za to, že súd sa tiež riadne vysporiadal s dôvodmi a určením výšky nemajetkovej ujmy. Poukázal na rozsudok súdneho dvora C-243/09, podľa ktorého už len samotná strata času odpočinku je sama o sebe bez ďalšieho dôvodu na priznanie nároku na náhradu škody porušením čl. 6 písm. b) Európskeho parlamentu a rady č. 2003/88/ES bez toho, aby k tomuto následku musel pristúpiť aj akýkoľvek ďalší prípadný následok na osobnostných právach žalobcu z hľadiska vnútroštátneho práva.

4.1. Žalovaná k vyjadreniu žalobcu podala vyjadrenie zo dňa 15. 10. 2025 a uviedla, že predmetom sporu je náhrada nemajetkovej ujmy a nie akýsi hybrid, resp. nárok sui generis. S tvrdeniami žalobcu súhlasila, tieto sa týkajú služobnej pohotovosti - teda čl. 2 smernice, ktorý je výkladovým článkom a nepriznáva žiadne práva. Zotrvávala na námietke, že súd nemohol vychádzať z fondu pracovného času a len všeobecne k nemu pripočítavať hodiny služobnej pohotovosti, pretože to je v jednoznačnom rozpore s judikatúrou Súdneho dvora EÚ, čo bolo potvrdené rozhodnutiami iných krajských súdov. Fond pracovného času predstavuje širší pojem ako je pojem pracovný čas, keďže v sebe zahŕňa aj pojem čas odpočinku. Nejedná sa o pracovnoprávny spor, žalobca nežaluje jeho služobný úrad a nežiada náhradu mzdy. V tomto smere poukázala na judikatúru Súdneho dvora EÚ (C-266/14 bod 25, C-518/15 bod 55, C-344/19 bod 28 a 29). Uvedené pojmy, ktoré boli definované rovnakým spôsobom v smernici Rady 93/104/ES z 23. novembra 1993 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času ktorá bola nahradená smernicou 2003/88, sa navzájom vylučujú. Skutočnosť, či hodiny dovolenky, voľna a iných absencií sú zahrnuté do fondu pracovného času za účelom náhrady mzdy nemá vplyv na posúdenie, či ide o pracovný čas alebo čas odpočinku. Preto mala za to, že súd v tomto smere pochybil.

4.2. K referenčným obdobiam a námietke novôt v odvolacom konaní uviedla, že táto je absolútne irelevantná zo strany žalobcu. Novotami v odvolacom konaní môžu byť iba prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, teda skutkové tvrdenia, návrhy dôkazov a hmotnoprávne námietky. Otázka referenčného obdobia sa však týka právneho posúdenia veci. V druhom rade 12-mesačné referenčné obdobie predložil ako prvý súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Preto nemala možnosť sa k predmetnému vyjadriť pred dorúčením napadnutého rozsudku. Skutočnosť, že je potrebné na posúdenie veci použiť referenčné obdobia, potvrdzuje aj Súdny dvor EÚ vo viacerých rozhodnutiach (C-303/98 bod 70, C-254/18 - preambula v ods. 15 smernice 2003/88/E predstavuje možnosť pružnosti článku 6 písm. b) smernice v určitých prípadoch, a teda smernica nevyžaduje, aby došlo k rovnomernému rozvrhnutiu počtu pracovných hodín v celom referenčnom období, ale stačí, že ak v určitej časti referenčného obdobia došlo k prekročeniu maximálneho priemerného pracovného času, tak aby v inej časti referenčného obdobia došlo ku kompenzácii a to spôsobom zníženia počtu pracovných hodín. Stotožnila sa s názorom súdu prvej inštancie, ktorý údajné porušenie počítal v obdobiach celých kalendárnych rokov, z čoho vyvodila, že právo žalobcu nebolo porušené.

4.3. Žalobca nesprávne pochopil účel tzv. neutrálnych dní, čo sa snaží navodiť žalobca aj v tomto konaní. Neutrálne dni sú dni času odpočinku, teda dni, počas ktorých žalobca odpracuje 0 hodín. To znamená, že rozsah pracovného času sa ich aplikáciou nemení. Ich účelom je zvýšená ochrana pracovníka, keď sa dĺžka referenčného obdobia o tieto dni poníži, a teda v referenčnom období ostane menej dní než je ich skutočný počet. Celkový pracovný čas za referenčné obdobie sa tak delí nižším počtom týždňov, a teda priemerný pracovný čas sa umelo zvyšuje. Ak žalobca poukazuje na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ktoré stanovujú, že samotná strata času tvorí ujmu, tak túto stratu je povinný preukázať. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno v otázke preukázania straty času, keďže vo svojich výpočtoch vychádzal čisto iba z fondu pracovného času, ktorý jednoznačne nepredstavuje použiteľnú veličinu v tomto konaní.

4.4. Zároveň súd na výpočet priemerného pracovného času žalobcu použil obdobia dlhé 12 mesiacov. S prihliadnutím na judikatúru Súdneho dvora EÚ postupoval nesprávne, keď do pracovného času započítaval aj čas odpočinku, čím sa jednoznačne bezdôvodne odklonil od záväznej judikatúry SD EÚ. Mala za to, že jednoznačne nedošlo k prekročeniu maximálneho priemerného pracovného času, a preto neexistuje dôvod na priznanie akejkoľvek výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobca bezpochyby neuniesol dôkazné bremeno.

5.1. Vo vyjadrení žalobca k vyjadreniu žalovanej, v podaní zo dňa 20. 10. 2025 uviedol, že s jej tvrdeniami nesúhlasí. Opätovne dodal, že smernica nebola správne, resp. vôbec transponovaná do nášho právneho

poriadku, na základe čoho došlo k vzniku nemajetkovej ujmy, pričom poukázal na aktuálnu rozhodovaciu činnosť odvolacích súdov. Hoci žalovaná namietala, že súd nevychádzal z dochádzky, aj on sám v ID plachtách žalobcu v kolónke odrobené hodiny do odpracovaných hodín započítaval aj dovolenky, návštevu lekára, sprevádzanie rodinného člena lekárovi, rehabilitácie a pod. K žiadnym legislatívnym zmenám by nemusel pristupovať, keď by vyjadrenie pojmu pracovný čas, bolo v našej právnej úprave správne transponované. § 97 Zákona o HaZZ nie je možné vykladať spôsobom ako to robí žalovaná. Zákonodarca až novelou účinnou od 1. 11. 2024 do Zákona o HaZZ doplnil odsek 3 a upravil, že napr. dovolenku nie je možné započítavať do priemerného pracovného času, čo vzhľadom na vnútornú logiku uvedeného ustanovenia potvrdzuje nutnosť v prípade absencie tejto úpravy, tam uvedený čas do priemerného pracovného času zahrnúť. Žalovaná mala všetky údaje k tomu, aby akékoľvek svoje prepočty cez referenčné obdobia predložila do konania v rámci prvoinštančného konania, preto túto jej pasivitu nie je možné zhojiť v odvolacom konaní. Navyše, prepočty cez 12 mesačné obdobia predložil už v žalobe a nie súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí. Pri neutrálnych dňoch nakoniec odvolací súd pochopil správne ich účel, nakoľko v prvom rade účelom Smernice 2003/88/ES je ochrana pracovníka, a nie vytváranie výkladových metód, ktoré umožnia žalovanej legitimizovať presah maximálne prípustného pracovného času 48 hod/týždeň.

5.2. Súd prvej inštancie v bode 48. rozsudku jasne definoval porušenie čl. 6 písm. b) Smernice. Podľa rozsudku Súdného dvora C-243/09 zo dňa 14. 10. 2010 vo veci Günter Fuß už len samotná strata času odpočinku je sama o sebe bez ďalšieho dôvodu na priznanie nároku na náhradu škody porušením článku 6 písm. b) Smernice a to bez toho, aby k tomuto následku musel pristúpiť aj akýkoľvek ďalší prípadný následok na osobnostných právach žalobcu z hľadiska vnútroštátneho práva. Zároveň už len samotná strata času odpočinku znamená zásah a ujmu do základného práva na ochranu života a zdravia, opätovne bez potreby preukazovania akéhokoľvek iného (ďalšieho) následku v tomto smere.

5.3. Poukázal na to, že zákonodarca pristúpil k zmene právnej úpravy, keď v účinnosti od 1.7.2025 do ust. § 85 Zákona o HaZZ doplnil ods. 3. V dôvodovej správe k predmetnej novele uviedol, že „Návrhom zákona sa reaguje na prebiehajúce súdne spory príslušníkov Hasičského a záchranného zboru v súvislosti s prekračovaním 48 hodinového priemerného týždenného služobného času, ktoré vznikajú preto, že sa do tohto limitu nezarátava služobná pohotovosť v mieste výkonu štátnej služby, ako to vyžaduje európska legislatíva.“. Žalovaná tak pod ťarchou súdnych rozhodnutí pristúpila k zmene právnej úpravy, nakoľko táto bola v rozpore s právom EÚ, čo len potvrdzuje oprávnenosť nároku uplatneného v tomto konaní. Záverom poukázal na rozhodovaciu prax odvolacích súdov.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k názoru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné. Súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho správny právny záver. Preto rozsudok v napadnutom I. a III. výroku podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Vzhľadom k záveru o vecnej správnosti napadnutého rozsudku a jeho dôvodov, odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať tie isté podstatné dôvody, ktoré sú v ňom obsiahnuté, vrátane citácie ustanovení právnych predpisov a smernice, vzťahujúcich sa na tento prípad.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Predmetom prejednávanej veci je nárok žalobcu uplatnený žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 01. 08. 2024, týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 6 912,19 eura, spôsobenej žalobcovi v dôsledku odpracovania priemerného týždenného pracovného času presahujúceho 48 hodín v rozpore s čl. 6 písm. b) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo dňa 04. 01. 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času. Súd prvej inštancie vydal pod č.k. 9Cpr/5/2024-51 dňa 17. 09. 2024 platobný rozkaz, proti ktorému podala žalovaná odpor. Po vyjadreniach strán konania súd prvej inštancie vykonal pojednávanie. Následne súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom, ktoré je v jeho I. vyhovujúcom výroku a III. výroku týkajúcom sa trov konania napadnuté odvolaním žalovanej a z toho dôvodu je v tejto časti predmetom prieskumu odvolacím súdom.

9.1. Odvolací súd sa s názorom súdu prvej inštancie stotožnil a preto viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Rozsudok vo výroku II., ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu, nebol odvolaním napadnutý, v tejto časti nadobudol právoplatnosť, preto nebol predmetom prieskumu odvolacím súdom.

9.2. Súd prvej inštancie sa správne zaoberal splnením procesných podmienok. Správne posúdil, že prejednávacia vec patrí do právomoci súdov SR, rovnako aj skutočnosť, že Okresný súd Nitra ako súd prvej inštancie je miestne príslušným. Správne sa po právnej stránke vysporiadal s námietkou pasívnej vecnej legitímácie, námietkou premlčania časti nároku a následne skúmal, či došlo k tvrdenému porušeniu pri transpozícii uvedenej smernice do právnej poriadku Slovenskej republiky majúcou za následok vznik žalobcom tvrdenej nemajetkovej ujmy.

10. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora, je zásada zodpovednosti štátu za škody spôsobené jednotlivcom porušením práva Únie, ktoré sú mu pripísateľné, súčasťou systému zmlúv, na ktorých je Únia založená. Z uvedenej judikatúry vyplýva, že táto povinnosť platí v prípade každého porušenia práva Únie členským štátom, a to bez ohľadu na verejný orgán, ktorý sa tohto porušenia dopustil, a bez ohľadu na to, aký verejný orgán má podľa práva dotknutého členského štátu v zásade povinnosť túto škodu nahradiť. Uplatnenie podmienok dovoľujúcich konštatovať zodpovednosť členských štátov za škody spôsobené jednotlivcom porušeniami práva Únie musia vnútroštátne súdy v zásade vykonať podľa usmernení Súdneho dvora na ich vykonanie.

11. Súdny dvor rozhodol, že článok 6 písm. b/ Smernice 2003/88 má priamy účinok, keďže priznáva jednotlivcom práva, ktoré môžu priamo uplatniť v konaní pred vnútroštátnymi súdmi. Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že v prípade, ak by nebolo možné vykladať a uplatňovať vnútroštátnu právnu úpravu v súlade s požiadavkami práva Únie, vnútroštátne súdy a správne orgány majú povinnosť uplatňovať právo Únie v celom rozsahu a chrániť práva, ktoré toto právo Únie priznáva jednotlivcom, pritom v prípade potreby neuplatnia nijaké vnútroštátne ustanovenie, ktoré by bolo v rozpore s právom Únie. Zásada zodpovednosti štátu za škody spôsobené jednotlivcom porušením práva Únie, ktoré sú mu pripísateľné, je súčasťou systému zmlúv, na ktorých je Únia založená. Táto povinnosť platí v prípade každého porušenia práva Únie členským štátom.

12. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku správne poukázal okrem iného na rozsudok Súdneho dvora C-429/09 zo dňa 25. 11. 2010 vo veci Günter Fuss, ktorý sa zaoberal otázkou výkladu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo dňa 04. 11. 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času v súvislosti s porušením čl. 6 Smernice, ustanovujúceho maximálny týždenný pracovný čas.

13. Z vnútroštátnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 315/2001 Z.z. nevyplýva, že by služobná pohotovosť hasičov v mieste výkonu služby bola považovaná za súčasť ich služobného času, v čom práve tkvie rozpor vnútroštátnej právnej úpravy a úpravy zakotvenej v práve Európskej únie. Súdny dvor opakovane vyjadril názor, že pojem pracovný čas uvedený v smernici 2003/88 je autonómnym pojmom práva EÚ, ktorý treba definovať podľa objektívnych vlastností s odkazom na systém a účel tejto smernice, ktorým je zlepšenie životných a pracovných podmienok pracovníkov. V rozsudku vo veci C-518/15 Ville de Nivelles/Rudy Matzak Súdny dvor zdôraznil, že členské štáty sa nemôžu, pokiaľ ide o určité kategórie hasičov prijatých do verejných hasičských služieb, odchýliť od súboru povinností vyplývajúcich z ustanovení smernice vrátane pojmov pracovný čas a čas odpočinku. Smernica neumožňuje ani to, aby členské štáty ponechali v platnosti alebo prijali inú definíciu pojmu pracovný čas, ako je definícia uvedená v tejto smernici. Smernica síce stanovuje možnosť členských štátov uplatňovať alebo prijímať ustanovenia, ktoré sú priaznivejšie pre ochranu bezpečnosti a zdravia pracovníkov, ale táto možnosť sa neuplatňuje na definíciu pojmu „pracovný čas“. Toto konštatovanie potvrdzuje aj účel tejto smernice, ktorý má zabezpečiť, aby sa definície v nej uvedené nemohli vykladať rôzne v závislosti od vnútroštátneho práva. Článok 6 písm. b/ smernice 2003/88 predstavuje pravidlo sociálneho práva Únie s osobitným významom, z ktorého má mať prospech každý pracovník, keďže je minimálnou požiadavkou určenou na zaistenie bezpečnosti a ochrany jeho zdravia, ktoré ukladá členským štátom povinnosť stanoviť 48 hodinovú hranicu pre priemerný týždenný pracovný čas, v súvislosti s ktorou je výslovne stanovené, že zahŕňa tak nadčasy ako aj pracovnú pohotovosť a od ktorej sa nemožno v žiadnom prípade odchýliť, pokiaľ ide o také činnosti, ako je činnosť hasičov, hoci by k tomu došlo len prostredníctvom súhlasu dotknutého pracovníka. Ako už Súdny dvor viackrát rozhodol, členské štáty nemôžu jednostranne určiť

rozsah pôsobnosti článku 6 písm. b/ smernice 2003/88 tak, že uplatnenie tohto nároku pracovníkov na to, aby priemerný týždenný pracovný čas nepresahoval túto maximálnu hranicu, budú viazať na nejakú podmienku alebo ho určitým spôsobom obmedzia.

14.1. Súdny dvor rozhodol, že poškodení jednotlivci majú právo na náhradu škody, keď sú splnené tri podmienky. Prvou je, že cieľom porušenej právnej normy Únie je priznať jednotlivcom práva a porušenie je dostatočne závažné, druhou je existencia škody a treťou priama príčinná súvislosť medzi týmto porušením a škodou, spôsobenou poškodeným jednotlivcom. Naplnením týchto podmienok sa súd prvej inštancie správne venoval a preto odvolací súd na ich splnenie len poukazuje. Je potrebné skonštatovať, že nárok poškodeného jednotlivca na náhradu škody je nárokom sui generis, ktorý má svoj základ v záväzkoch žalovanej voči Európskej únii. Je zrejmé, že v prejednávanom prípade existuje priama príčinná súvislosť medzi porušením práva Únie (čl. 6 písm. b/ Smernice 2003/88/ES) a vzniknutou škodou, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku straty času odpočinku, na ktorý mal nárok, ak by bol dodržaný maximálny týždenný pracovný čas upravený čl. 6 písm. b/ Smernice 2003/88/ES. Ustanovenie článku 6 písm. b/ Smernice nebolo do právneho poriadku SR prebraté správne, pretože vnútroštátny poriadok umožňuje, aby priemerný týždenný pracovný čas žalobcu vrátane nadčasov presiahol 48 hodín.

14.2. Pri dodržaní obmedzenia vyplývajúceho z čl. 6 písm. b/ smernice 2003/88/ES, teda maximálneho týždenného pracovného času 48 hodín, za posudzované rozhodné obdobie od júla 2021 do júna 2024 odpracoval vyšší počet hodín v rámci týždenného pracovného času ako bol maximálny týždenný pracovný čas podľa čl. 6 písm. b/ Smernice 2003/88/ES. Jedná sa o dostatočne závažné porušenie voči žalobcovi, keďže ide o porušenie jasnej a konkrétnej normy únie, ktorá pokiaľ ide o hornú hranicu priemerného týždenného pracovného času neopúšťa členským štátom priestor na voľnú úvahu a súčasne ide o porušenie práva únie, ktoré je v zjavnom rozpore s judikatúrou Súdneho dvora (napr. C-429/09 a iné).

14.3. Ďalej je potrebné zdôrazniť, že zo zákona nevyplýva, že by maximálny týždenný pracovný čas bolo možné dodržiavať a skúmať v rámci referenčného obdobia štyroch mesiacov, resp. za splnenia smernicou stanovených podmienok aj v dlhšom období, keďže Slovenská republika uvedené ustanovenie neprevzala. Nemožno sa stotožniť ani s tvrdením, že čl. 19 smernice rozširuje referenčné obdobie až na šesť mesiacov, keď toto zo znenia smernice ako záväzné pravidlo nevyplýva (ide len o možnosť výnimky). Tvrdenie odvolateľky, že súhlasí s posúdením referenčného obdobia v trvaní 12 mesiacov je v tomto smere vzhľadom k vyššie uvedenému nepodstatné, keď relevantnou zostáva skutočnosť, že došlo k prekročeniu maximálnej hranice priemerného týždenného pracovného času žalobcu nad 48 hodín, a to opakovane. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že smernica umožňuje členským štátom ustanoviť referenčné obdobia nepresahujúce štyri mesiace, avšak bolo potrebné, aby bolo prevzaté do nášho právneho poriadku, čo však zo zákona č. 315/2001 Z.z. nevyplýva. Ustanovenie § 86 zákona č. 315/2001 Z.z. sa týka nerovnomerného rozvrhnutia služobného času (na obdobie šiestich mesiacov), avšak uvedené nesúvisí s maximálnym obmedzením týždenného pracovného času podľa smernice, teda nejde o určenie referenčného obdobia v súvislosti s priemernou maximálnou dĺžkou týždenného pracovného času. Až na základe novely účinnej od 01. 11. 2024 bolo do zákona transponované referenčné obdobie 6 mesiacov.

15.1. Súdny dvor opakovane konštatoval, že pojem pracovný čas treba definovať podľa objektívnych vlastností s odkazom na systém a účel smernice, ktorým je zlepšenie životných a pracovných podmienok pracovníkov. Vyžaduje si splnenie troch podmienok. Po prvé, pracovník musí byť v práci, po druhé, musí byť zamestnávateľovi k dispozícii a po tretie, musí vykonávať svoju činnosť alebo svoje povinnosti. Rozhodujúcim faktorom pri určovaní toho, čo je a čo nie je pracovný čas, je teda požiadavka prítomnosti na mieste určenom zamestnávateľom a okamžitého poskytovania príslušných služieb. Dôležité je aj zohľadnenie kvality času, ktorý pracovník môže tráviť počas plnenia tohto typu povinností, napríklad to, či sa môže venovať vlastným záujmom a rodine.

15.2. Práve absenciu tohto aspektu žalobca namietal, tvrdiac, že nemal dostatok voľného času venovať sa svojej rodine, manželke, ktorá trpí vážnym ochorením (rakovinou a prekonala chemoterapie) a vyžaduje si zvýšenú pomoc a starostlivosť, čo je pri tak náročnej práci, akou je povolanie hasiča, veľmi náročné po psychickej aj časovej stránke. Poukázal v tomto smere aj na nezhody vznikajúce práve z dôvodu, že sa jej počas náročnej liečby nemohol venovať. Ďalej trpí zvýšenou únavou, nedostatkom kvalitného spánku, ako aj tým, že sa nemôže venovať vlastnej regenerácii a záľubám, poľovníctvu,

farmárčeni, ktoré si tiež vyžadujú množstvo voľného času. Žalobca musí byť fyzicky prítomný pri vykonávaní služby na mieste určenom zamestnávateľom a bez ohľadu na to, že nemusel byť aktívny počas celej dĺžky trvania služobnej pohotovosti a že mal vytvorené podmienky na oddych, resp. spánok, musí byť plne k dispozícii a pripravený okamžite zasiahnuť a poskytnúť požadované služby a riadne si plniť svoje povinnosti.

15.3. Pri takomto náročnom povolaní a pracovnom čase je nepochybné, že žalobcov voľný čas je minimálny. Z toho jednoznačne vyplýva, napriek námietkam odvolateľky, že aj právo na odpočinok žalobcu bolo jednoznačne porušované, pričom nemožno podceniť význam kvalitného spánku, ak plní tak náročné a zodpovedné úlohy prospešné pre spoločnosť, vyžadujúce si nasadenie vlastného života. O to viac by sa malo dbať na dodržiavanie času na odpočinok, regeneráciu psychických a fyzických síl, právo na súkromie a rodinný život. Počas pohotovosti nemohol byť so svojou manželkou, bol oddelený od vlastného sociálneho a súkromného prostredia, čím sa narúšali aj tieto väzby. Vzhľadom k tomu odvolací súd dospel k záveru, že v tomto smere sú tvrdenia odvolateľky o nepreukázaní následkov na žalobcu nedôvodné.

16.1. Odvolací súd rozhodol na základe zisteného skutkového stavu. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu priviesť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie § 132 CSP podľa ktorého strany označia dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách. Tá strana sporu, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho, kto síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie. Aby strana sporu mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak strana sporu nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravdla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú strana sporu vôbec netvrdila a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon stranám ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určený hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán. Právo súdu je v tom, že rozhodne, ktorý z dôkazov vykoná. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu.

16.2. K odvolacej námietky žalovanej, že svoje tvrdenia žalobca nepodložil a nepreukázal dôkazmi, odvolací súd ďalej dodáva, že je všeobecne známe, že problémy z vyčerpania (v tomto prípade spôsobené prácou nad stanovenú mieru v zmysle vyššie uvedeného), hoci sa spočiatku môžu javiť neškodne, pri ich dlhodobom pretrvávaní môžu prerásť do väčších zdravotných problémov. Voľný čas žalobcu bol jednoznačne narušený v dôsledku vyššie uvedených skutočností vychádzajúcich z nesprávnej transpozície smernice žalovanej.

17.1. Úlohou vnútroštátneho práva členských štátov Európskej únie je, aby pri dodržaní zásad rovnocennosti a efektivity určili, či sa náhrada škody musí poskytnúť vo forme udelenia dodatočného náhradného voľna alebo vo forme finančného odškodnenia a definovali pravidlá týkajúce sa spôsobu

výpočtu tejto náhrady. Smernica totižto neobsahuje žiadne ustanovenia o práve na náhradu škody v prípade jej porušenia. Právny poriadok SR nemá výslovnú právnu úpravu ohľadne práva jednotlivca na náhradu škody proti štátu spôsobenej porušením práva Únie. Takúto právnu úpravu neobsahuje ani zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Súd prvej inštancie správne ustálil, že vzhľadom na zistený skutkový stav má ujma žalobcu najbližšie k zásahu do osobnosti žalobcu (analógia podľa § 11 až § 13 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd výšku peňažnej náhrady za porušovanie práv žalobcu vyplývajúcich zo Smernice, priznanú súdom prvej inštancie, považoval za primeranú a s odôvodnením rozhodnutia sa aj v tomto smere stotožnil. Posúdenie výšky nemateriálnej ujmy bolo závislé od úvahy súdu, kedy súd prihliadal na všetky okolnosti prejednávaneho prípadu. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd nemôže súhlasiť s námietkou odvolateľky, že súd nesprávnym právnym posúdením dospel svojim rozhodnutím k nesprávnym skutkovým záverom. K ďalšej námietke odvolací súd dodáva, že rozhodnutiami iných odvolacích súdov nie je viazaný. Hoci rozhodnutia odvolacích súdov nie je možné považovať za judikatúru, tieto súdy v obdobných právnych veciach, postavených na rovnakom skutkovom a právnom základe, dospeli k rovnakým právnym záverom o nesprávnej transpozícii Smernice do právnej úpravy SR, keď táto umožňovala vyžadovať od príslušníkov Hasičského a záchranného zboru SR výkon štátnej služby prevyšujúci smernicou stanovený maximálny týždenný pracovný čas 48 hodín.

17.2. Rovnako odvolací súd nesúhlasil ani s námietkou nepreskúmateľnosti a zmätočnosti rozhodnutia, keďže mal za to, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci a svoje rozhodnutie po právnej stránke riadne a vyčerpávajúco odôvodnil. Ďalšie námietky žalovanej odvolací súd považoval za irelevantné, pretože na ne dal vyčerpávajúcu odpoveď už súd prvej inštancie.

18. Odvolací súd obiter dictum dodáva, že na množstvo prejednávaných vecí a prebiehajúcich sporov evidentne reagovala žalovaná tým, že dňa 17. júna 2025 v skrátenom legislatívnom konaní parlament schválil novelu zákona č. 315/2001 Z.z. o Hasičskom a záchrannom zbore, ktorá zvyšuje finančnú náhradu za určenú služobnú pohotovosť hasičov. Ďalšou kľúčovou zmenou je stanovenie hornej hranice priemerného týždenného služobného času, ktorý vrátane štátnej služby nadčas a určenej služobnej pohotovosti nesmie prekročiť 48 hodín. Výnimka môže nastať len v prípade, že hasič udelí dobrovoľný súhlas, ktorý však môže kedykoľvek odvolať. V takom prípade môže byť horná hranica 48 hodín prekročená, avšak len za podmienky, že nepresiahne 72 hodín týždenne. Žalovaná na svojej oficiálnej stránke uviedla, že zavedenie týchto pravidiel je plne v súlade s požiadavkami práva Európskej únie a prispieva k zabezpečeniu ochrany zdravia a práv príslušníkov Hasičského a záchranného zboru.

19. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania správne vychádzal zo zásady úspechu vo veci (do základu nároku), ktorá sa vzťahuje aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. S poukazom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom I. výroku ako aj vo výroku III. týkajúcom sa trov konania v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu z dôvodu, že žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, nezistiac dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu

od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).